

De Gierzwaluw 36 (1998), nr. 1
EEN VREEMDE KWIKSTAART

Theo van Lent

Elke vogelaar kent wel die stadsduiven die, door welke oorzaak dan ook, een verminkte poot hebben; ze strompelen meer dan dat ze lopen, soms zie je hoe de tenen zijn vervormd, of helemaal afwezig zijn, en je kunt niet anders dan medelijden met ze hebben.

Op 17 februari zag ik de eerste Witte Kwikstaart van het jaar op de stoep langs de Hobbemakade tegenover het Shell-station. Ik kon dichtbij komen, de vogel was niet van plan snel op te vliegen, volop fouragerend in de voegen tussen de trottoirtegels. Ik keek nog eens... deze Witte Kwikstaart had geen tenen! Hij liep even vlot als normaal over de stoep, zelfs het geagiteerde staartwippen bracht de vogel niet uit evenwicht. Opvliegen, neerstrijken, het was allemaal geen probleem.

Pas de volgende dag was ik terug met mijn kijker. De vogel zat er nog steeds en wat ik had gezien klopte: aan de rechterpoot zat nog een spoor van de achterteen, maar verder liepen de twee loopbenen uit in een knobbeltje. De dag erna was de vogel nog ter plaatse. Het verenpak was iets dof, niet zo helder contrastrijk als gewoonlijk. Toch was de vogel in staat met deze grote handicap te leven.

Ik ging meteen fantaseren over vogels zonder tenen. Elke roofvogel of uil zou snel het leven laten. Eenden, ganzen en zwanen zouden niet meer goed zwemmen, opvliegen en neerstrijken op het water. Waadvogels, spechten, mezen... dat wordt helemaal niets. Maar leeuweriken, gorzen en kwikstaarten kunnen het misschien een tijdje uithouden.

En hoe zou de handicap zijn ontstaan? Is dit vogeltje gevangen geweest op een lijmstok, zijn de tenen gebroken door een vogelvanger en heeft de kwikstaart zich toch nog los geworsteld? Vragen, vragen...

Trouwens, je ziet ook geregeld meeuwen die in de vlucht een van de poten laten hangen. Als ze neerstrijken, blijken ze gewoon te kunnen staan en lopen, maar in de vlucht kunnen ze kennelijk die poot niet tegen het lichaam houden.

Witte Kwikstaart (foto M. Kuiper)